

COSTANT-SE Jesús a Jerusalem, en ésser a Betfage, junt a la muntanya de les Oliveres, envià dos de's seus deixebles, dient-los: «Aneu a aquella masia del davant vostre, i tot seguit trobareu fermada una somera amb el pollí al costat; desfermeu-los i porteu-me'ls; i si algú us digués res, feu-li de resposta que el senyor els necessita, i desseguida us els deixarà emmenar».—I tot això esdevingué, perquè fos acomplida la paraula del Profeta: «Digueu a la filla de Sió: vetaquí que ve a tu el teu Rei, ple de dolçor, dalt d'una somera i un pollí, fill de la que està sota el jou.»—Se n'anaren, doncs, els deixebles, i obraren tal com Jesús els havia manat. I se n'emmenaren la somera i el pollí, van posar-hi al damunt llurs vestidures, i feren seure-hi Jesús. També una gran gentada esteng eren les vestidures pel camí i d'altres esbrancaven els arbres i hi escampaven rama. I tota aquella multitud, que li anava al davant i el seguia, clamaven, dient: «Hes-soma al Fill de David! Beneït Aquell qui ve en nom del Senyor!»

Jerusalem, la meravella de l'Orient.—Jesús, acompanyat d'una gran multitud, pujava la muntanya de les oliveres, dirigint-se vers Jerusalem, i havent arribat al cim de tot i en baixar per l'altra banda, els apòstols i la multitud nombrosa, varen esclatar en crit de joia i d'entusiasme. Aquest entusiasme era produït per la vista de Jerusalem, la qual des del cim de Mont-Olivet apareix encara avui dia plena de magnificència. Però en temps de Jesús hi apareixia encara molt més. Des d'aquell lloc es veia tota entera voltada de grans muralles i altíssimes torres, coronada de magnífics palaus; i sobre tot es veia davant per davant el grandíols temple, el qual, segons ens diu Flavi Josefo, enlluernava els ulls, quan el sol li tocava, per la profusió dels seus blanquíssims marbres i la lluentor dels seus teulats, fets de teules daurades; semblava una muntanya d'or i argent, Justament era anomenada la meravella de l'Orient. Jesús no obstant entre les aclamacions va plorar, perquè aquella magnificència haurà de convertir-se dintre poc en runes, i perquè veia en aquestes runes la imatge de l'eterna condemnaió de tants jueus ingrats i de tants altres, que no s'aprofitarien dels beneficis de la redempció.—Aprofitem-nos-en nosaltres i un dia obtindrem el darrer fruit que és l'eterna glòria.

Qui sol s'aconsella, sol es peneïx.
Qui té el cor fort, en son mal pren conhort.

Patró de la setmana: Sant Isidor, de Sevilla.

Sant Isidor era germà de Sant Leandre, i fou successor d'aquest en l'arquebisbat de Sevilla, l'any 601. En una de les seves Homilies, precisament la que es llegeix en l'Evangelí de sa festa, en el qual Jesús compara els apòstols i llurs successors a «la sal de la terra i a la claror que il·lumina a tots els qui són a la casa», aquest Sant assenyala els deures dels bisbes i pre'tats en general. «El bisbe té per missió i ofici, abans que tot, llegir les Santes Escripures, estudiar els Cànon, seguir l'exemple dels Sants, consagrar-se a la oració, al dejuni, a les vetlles, unir la humilitat a l'autoritat i posar la castedat sota la guarda de la caritat, virtut sense la qual les altres no són res.»

El nostre Sant va acomplir i realitzar aquest ideal. Versat en totes les ciències, fou tingut per l'home més savi del seu segle. Infatigable predicador de l'Evangelí, lluità ardidament contra els arrians i altres heretges «qui tancaren llurs orelles a la veritat per a obrir-les a les faules.»

Encara no havien passat setze anys de la seva mort, esdevinguda l'any 636, el Sínode de Toledo integrat per 52 bisbes, el proclamà «Doctor excel·lent i la glòria més novella de l'Església catòlica.»

Sant Isidor ha estat ací a la terra un guiatge de vida, sigui doncs ara al Cel un poderós intercessor.